

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Jeg kan da ikke gøre andet end at citere fra den artikel i Ekstra Bladet, som jeg ikke har set dementeret nogen steder. I den artikel udtaler statsministeren: »Vi er alle sammen vant til, at det koster noget at gå til tandlæge; det sætter ingen spørgsmålstegn ved. Derimod er det helt gratis at gå til læge. Det er også bare en vane. Det er der da noget tiltalende ved, men i Sverige går folk til læge 2,7 gange om året, mens vi i Danmark går til læge 8,4 gange om året. Og det skyldes ikke, at danskerne er tre gange så meget syge, men i Sverige er der en lægeafgift på 50 svenske kroner pr. gang. Jeg synes, vi skal diskutere, om vi også skal have det herhjemme.« For fuldstændighedens skyld vil jeg godt lige summere op, at der senere er rejst kritik af beregningsmåden med hensyn til, hvor mange gange svenskerne går til læge, fordi den opgørelse ikke inkluderer børnene på samme måde, som børnene er inkluderet i sygesikringsbeviset hos de danske familier. Så på den måde kan man ikke sige, at man kan tage den til indtægt. Derimod har statsministeren argumenteret for, at der skal være brugerbetaling på linje med brugerbetaling for tandlæger. Det er den ene del.

Den anden del er så de forslag, der ligger i det forslag til sygesikringslov, som p.t. er taget af bordet, men som jo muligvis vil dukke op igen. I det forslag til sygesikring lægger man utrolig meget vægt på de forhold, der nu gør sig gældende for de gruppe 2-sikrede, nemlig at man mod betaling frit kan vælge læge, eller at man uden lægehenviisning kan gå til speciallæge – og det skal jo så altså koste noget, men det er ligesom ikke det, der bliver trukket frem, og det kunne få én til at tro, at man i fremtiden fra De Konservative og fra Venstre ville satse på brugerbetaling. Og det er det, vi ønsker at undgå.

Købke Christensen (FP):

Principielt må Fremskridtspartiet sige, at vi altid synes, det er en fordel, når parterne på arbejdsmarkedet selv finder en løsning på de fremtidige regler, man skal arbejde under, altså også i dette tilfælde overenskomsterne med de praktiserende læger.

Derfor virkede det også efter vores opfattelse umiddelbart tilfredsstillende, da vi hørte, at de

praktiserende læger og deres arbejdsgivere var kommet frem til en frivillig aftale.

Det, der gjorde os betænkelige, var den måde, aftalen var indgået på. For det første kan vi ikke acceptere, at syge medborgere eventuelt tages som gidsler i en lønkonflikt, og for det andet er det svært at se rimeligheden i, at en befolkningsgruppe, der i forvejen ikke hører til de lavtlønnede i samfundet, skal have ekstra 40 mio. kr. svarende til 2 pct. i lønforhøjelse i løbet af det kommende halve år.

En sådan løsning vil være inkonsekvent i en tid, hvor alle andre grupper på arbejdsmarkedet – i særdeleshed alle lavtlønsgrupper – opfordres til nulløsninger ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Fremskridtspartiet ønsker derfor at gå ind for en forlængelse af den nugældende overenskomst i 3 måneder. I den periode vil det være på sin plads, at man enten med Folketingets mellemkomst – eller helst uden – forsøger at nå frem til et samfundsøkonomisk fornuftigt resultat.

Altså, hr. Torben Lund, Fremskridtspartiet er interesseret i, at der virkelig kommer et resultat imellem parterne på arbejdsmarkedet på dette område.

De praktiserende lægers trusler om at melde sig ud af den offentlige sygesikring og lade patienterne betale direkte skal forhåbentlig ikke tages alvorligt. Det vil kunne fremprovokere de socialistiske partiers drøm om, at lægerne skal være offentligt ansatte, og det kan vel ikke være det, de praktiserende læger ønsker.

Men stort set må man sige, at det er en beklagelig situation, vi er kommet i, og for at få løst problemet må det ordnes her og nu, da det åbenbart ikke kan lade sig gøre at forlænge overenskomsten frivilligt uden økonomiske tilskudsressourcer; og det er her, problemet er, efter vores opfattelse. Derfor vil vi i Fremskridtspartiet støtte indgrebet på arbejdsmarkedet, desværre.

Det forslag, der er kommet fra sundhedsministeren i dag, vil Fremskridtspartiet altså støtte, og vi accepterer ikke Socialdemokratiets beslutningsforslag. Vi tager afstand fra det.

Lis Noer Holmberg (CD):

CD ved godt, at de praktiserende lægers omkostninger er steget, og ud fra det, man efterhånden pålægger de praktiserende læger af op-